

ΞΕΝΑ ΔΙΪΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ

ΠΑΛΙΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΜΕ βαρύ πένθος, όχτώ ημέρες, ύστερ' από την κηδεία της μητέρας της, η Λουίζα ντε Βαντιέ παρουσιάσθηκε ξαφνικά στο μέγαρο του μαρκησίου 'Αρμάν ντε Σαιν-Ρούζ.

Ο οικοδεσπότης, που δεν περίμενε μιά τέτοια επίσκεψη, τή δέχτηκε άμέσως στο κομψό κινέζικο σαλόνι του.

Η Λουίζα δεν ήταν ακόμα ούτε είκοσι χρόνων. Το γλυκό πρόσωπό της που χαμογελούσε πάντα, είχε τώρα μιά πικρή έκφραση που φανέρωνε ένα βαθύ και άγιατρευτο πόνο.

Ο 'Αρμάν ντε Σαιν-Ρούζ ήταν παλιός φίλος της οικογενείας της. Τήν είχε δει να μεγαλώνη και πολλές φορές τήν είχε πάρει στα γόνατά του. Μά, σιγά-σιγά ή σχέσεις των ντε Βαντιέ με τον μαρκήσιο ντε Σαιν-Ρούζ έγιναν λιγώτερο στενές. Κι' έτσι δεν τον καλούσαν πειά παρά μιά φορά μόνο τον χρόνο, σ' ένα επίσημο γεύμα.

— Κύριε, σάς ζητώ συγγνώμη για τήν ενόχλησι, του είπε ή ώμορφη νέα, μπαίνοντας στο σαλόνι του.

— Μά, τί λέτε!... Καθήστε λοιπόν... τής απάντησε ταραγμένος ο 'Αρμάν ντε Σαιν-Ρούζ.

Και τράβηξε μιά πολυθρόνα κοντά της.

— Κύριε, του ξαναείπε ή Λουίζα, ανάμεσα στα χαρτιά της μητέρας μου βρήκα κάτι, που σάς ανήκει, μερικά παλιά γράμματα. Η μητέρα μου τά είχε φυλαγμένα σ' ένα μικρό κουτί και μου είχε δώσει το κλειδί του λίγες ώρες πριν πεθάνη.

Τά μάτια της Λουίζας γέμισαν δάκρυα. Σώπασε μιά στιγμή, σκούπισε μ' ένα δαντελένιο μαντήλι τά βλέφαρά της κι' έκλεισε τά μάτια, σάν να ήθελε να συγκεντρώση τις άναμνήσεις της. Ο 'Αρμάν ντε Σαιν-Ρούζ δεν έτολμούσε να πη τίποτε.

— Πρέπει να σάς φανερώσω, κύριε ντε Σαιν-Ρούζ, συνέχισε σέ λίγο ή Λουίζα, ότι ή μητέρα μου κι' εγώ είχαμε μεταξύ μας μιά μεγάλη, άπεριόριστη έμπιστοσύνη, μιά τρυφερότητα που μάς ένωνε σάν καλές φίλες... Γι' αυτό, όταν κατάλαβε πώς πλησίασε τό τέλος της, δεν θέλησε να έμπιστευθη σέ κανέναν άλλο τό κλειδάκι του θελουδένιου κουτιού της με τά χαρτιά της και τά παλιά γράμματα...

Η Λουίζα άνοιξε ένα χρυσοκέντητο σάκκο κι' έβγαλε από μέσα καμμιά δεκαριά γράμματα, δεμένα με μιά ροζ μεταξωτή κορδέλλα.

— Ορίστε, κύριε... Έκανε μ' άπλότητα.

Ο 'Αρμάν ντε Σαιν-Ρούζ, στενοχωρημένος, όλοπόρφυρος από τήν ντροπή του, άπλωσε δειλά τό χέρι του που έτρεμε για να πάρη τά γράμματα.

— Σας εύχαριστώ πολύ, Λουίζα... τής είπε.

Κι' έπειτα έπρόσθεσε:

— Μά, πώς ξέρετε πώς μου ανήκουν αυτά τά γράμματα ;

— Ανάμεσα σ' αυτά είνε μιά μινιατούρα, ένα πορτραίτο σας...

— "Α, έτσι; Και τά διαβάσατε τά γράμματα, Λουίζα;

— Η ώμορφη νέα σήκωσε τό κεφάλι της, υπερήφανα.

— "Ω, κύριε ντε Σαιν-Ρούζ!... Έκανε σάν να τον μάλωνε.

— Σύγχωρεσέ με, Λουίζα! τής είπε τότε ίκετευτικά εκείνος, κοκκινίζοντας πάλι από τήν ντροπή του.

Μιά βαρειά σιωπή τούς έπνιγε. Η Λουίζα σέ λίγο σηκώθηκε για να φύγη. Ο 'Αρμάν ντε Σαιν-Ρούζ τήν κράτησε από τό χέρι.

— Πόσο χρόνων είσαι, Λουίζα; τή ρώτησε με μιά παράξενη φωνή.

— Εκείνη του είπε άμέσως τήν ακριβή χρονολογία της γεννήσεώς της. "Επειτα τον κύτταξε στο πρόσωπο. Ήταν ακόμη ένας ώμορφος άνδρας ο Σαιν-Ρούζ, με τ' άσημένα μαλλιά του, τά έξυπνα μάτια του και τό άδρό και σκληρό πρόσωπό του που έδειχνε δύναμη και θέλησι. Δεν ήταν παρά πάνω από πενήντα χρόνων κι' όμως φαινόταν πολύ νεώτερος.

Ο 'Αρμάν ντε Σαιν-Ρούζ έρριξε μιά ματιά στο πρώτο γράμμα κι' έπειτα, ψιθυρίζοντας άσυναίσθητα τήν ήμερομηνία του, κύτταξε στα μάτια τή Λουίζα. Θά έλεγε κανείς πώς έψαχνε να βρη κάποια όμοιότητα. Και φαίνεται πώς τή βρήκε, γιατί τό πρόσωπό του φωτίσθηκε ξαφνικά από μιά λάμψη άνέκφραστης χαράς.

— "Ημουν παλιός φίλος της οικογενείας σας είπε σέ λίγο με μισόσβυστη φωνή. "Επειτα, ή ζωή με τις άναποδιές της, μάς χώρισε... Πολλές φορές, όταν ήσουν μικρή, σάς είχα πάρει στην άγκαλιά μου, Λουίζα... Θά ήσαστε έξη περίπου χρόνων, όταν έπαφα πειά να συχνάζω στο σπίτι σας.

Και χαμογέλασε μελαγχολικά.

— "Ησαστε πολύ μικρή τότε, για να με θυμάστε...

— "Ω, δεν σας ξέχασα... ψιθύρισε ή Λουίζα. Θυμάμαι πώς ο

Τον είδα να σφίγγη στην άγκαλιά του τή μαρκησία ντε Μπρανβιλιέ...

μπαμπάς ρωτούσε τή μαμά: «Γιατί δεν τον βλέπουμε πειά τον ντε Σαιν-Ρούζ;» κ' ή μαμά το ύ άπαντούσε: «Πώς θέλεις να ξέρω εγώ;...»

Κι' έπρόσθεσε:

— "Α, δεν ήταν εύτυχημένη ή μαμά!... Πολλές φορές μου είχε πει: «"Αν δεν σε είχα, Λουίζα!» Ο μπαμπάς δεν ήταν κακός. Μά δεν νοιαζόταν για μάς. Του άρεσαν ή τρέλλες, ή διασκεδάσεις... Μιά ήμέρα — ήμουν τότε δώδεκα χρόνων — τον είδα να σφίγγη στην άγκαλιά του τή μαρκησία ντε Μπρανβιλιέ, τήν πιο έπιπόλαιη από τις φίλες της μαμάς... Μά και σήμερα, έμεινε ο ίδιος... Δεν τον βλέπω σχεδόν καθόλου. Θά έλεγε κανείς πώς δεν ύπάρχω για τον μπαμπά...

— Το καλύτερο που έχεις να κάνης, αγαπητό μου παιδί, είνε να παντρευθης γρήγορα... τής είπε τότε ο 'Αρμάν.

— Μά πώς; Δεν συλλογίσθηκα ακόμη τον γάμο...

Και ύστερα, διστάζοντας λιγάκι ή Λουίζα πρόσθεσε:

— Κύριε ντε Σαιν-Ρούζ, του είπε, είσατε ο καλύτερος φίλος της μαμάς... Σας παρακαλώ να μου έπιτρέψετε να έρχομαι να σας βλέπω κάποτε, κάποτε, όταν θα νοιώθω πώς είμαι όλομόναχη στον κόσμο...

— Μά, αγαπητή μου Λουίζα, έδω είσαι σάν στο σπίτι σου!...

Ο ένας κύτταξε τον άλλο βαθειά στα μάτια. Κυτταζόντουσαν σάν να ήθελαν να μαντέψουν κάποιο μυστικό, σάν να περίμεναν να ξεπηδήση μονάχη της ή αλήθεια.

Όταν γεννήθηκε ή Λουίζα, ή μητέρα της έλεγε στα παλιά εκείνα γράμματά της, πώς ήταν κόρη του Σαιν - Ρούζ. Μά πώς ήταν τόσο βέβαιη, άφου ο σύζυγός της δεν είχε άμφιβάλει ούτε μιά στιγμή ότι αυτός ήταν ο πατέρας της; Μήπως έπειδή ή Λουίζα έμοιαζε του Σαιν-Ρούζ; Ναι! Αυτό ήταν...

Και οι δύο τους λοιπόν, όπως στεκόντουσαν, έτσι, ο ένας άπέναντι από τον άλλο, ήθελαν να έξομολογηθούν κάτι, να φανερώσουν ένα μυστικό. "Εκείνος, ύστερ' από τόσα χρόνια σιωπής, ένοιωθε τώρα μπροστά στη Λουίζα ένα παράξενο αίσθημα για αυτήν, μιά στοργή, μιά τρυφερότητα που τον έκανε άλλον άνθρωπο. Και ήθελε να μιλήση. Να τής φανερώση τό μυστικό του. Μά έπρεπε; Είχε τό δικαίωμα ;...

Μά και ή Λουίζα ένιωθε τό ίδιο παράξενο αίσθημα, τήν ίδια άλλόκοτη στοργή και συγκρατιότητα για να μην πέση στην άγκαλιά του, στην άγκαλιά εκείνου που είχε αγαπήσει τόσο πολύ τήν μητέρα της. Θά εύρισκε άρά γε κοντά του εκείνη τήν γάπη τήν προστασία, τήν στοργή ;

— "Αγαπητό μου παιδί, τής είπε τέλος ο Σαιν-Ρούζ, σε παρακαλώ να μου έπιτρέψης να σε θεωρώ σάν κόρη μου...

Η Λουίζα τότε, με μιά ξαφνική κραυγή χαράς, έγειρε μέσα στην άνοιχτή άγκαλιά του. "Εκείνος, τήν έσφιξε στοργικά έπάνω του, όπως ένας πατέρας τό παιδί του και άρχισε να τή φιλάη σάν τρελλός στα μαλλιά και στο πρόσωπο.

— Κόρη μου!... Κόρη μου!... ψιθύριζε με δάκρυα στα μάτια.

Η Λουίζα τότε, τον κύτταξε και του είπε:

— "Ω, σας αγαπώ πολύ, παραπολύ... σάν πατέρα μου!

Και στήριξε τό μέτωπό της στο στήθος του. Και οι δύο, είχαν φανερώσει πειά τό μυστικό τους.

ΡΟΜΠΕΡ ΝΤΙΕΝΤΟΝΝΕ